

SCRIPTA MANENT – ΤΑ ΓΡΑΠΤΑ ΜΕΝΟΥΝ (1/8/11-7/8/11)

«Εβδομαδιαία επισκόπηση παραγνωρισμένων ειδήσεων επικαιρότητας που πρέπει να έχουμε πρόχειρες σε ένα συρτάρι»

(Από δημοσιεύσεις της 1ης εβδομάδας του Αυγούστου)

Ανεργία ως μορφή βίας

«Η βία δεν έχει περιεχόμενο κατ' ανάγκην σωματικό, αλλά ασκείται κατά κόρον ως ψυχολογική βία, καθώς και ως βία επί του σώματος χωρίς όπλα ή σωματική σύγκρουση. Η μεγάλη λιτότητα σαφέστατα επιδρά και στο σώμα (π.χ. με την επιβαλλόμενη τροφική ανεπάρκεια ή μείωση των υπηρεσιών υγείας) και επιφέρει την ολοκληρωτική εξάρτηση του ανθρώπου από την εξουσία παντός είδους και επιπέδου, καταργούσα πανηγυρικά την ελευθερία για την οποία τόσο εκόπτοντο πολλοί. Σε καμμία περίπτωση δεν θα μπορούσαμε να ισχυριστούμε ότι δεν υπάρχει το στοιχείο της βίας στη μείωση των αποδοχών των πολιτών, στην «επιβολή» της ανεργίας (που είναι μία εξαιρετικά έντονη βία αναιρούσα όλα τα ατομικά δικαιώματα) και στην αφαίρεση από την κοινωνία μέσω αποκρατικοποιήσεων και αποχαρακτηρισμού τους ως δημόσιων αγαθών όλων εκείνων των μέσων που θα μπορούσαν να καταστούν πηγές επιβίωσης, προσόδων και ευημερίας της, όπως είναι π.χ. το νερό».

Ιωάννα Μουτσοπούλου, “Η προστασία του συντάγματος ως δικαίωμα και υποχρέωση του πολίτη”

Συζητώντας για μέλλον του Ευρώ

«Η συνθήκη του Μάαστριχτ απαιτούσε, πέραν των άλλων, τα επιτόκια των υποψηφίων προς ένταξη χωρών να απέχουν το πολύ 200 μονάδες βάσης από το επιτόκιο αναφοράς των δεκαετών γερμανικών ομολόγων. Και έπρεπε να έχουν κατακτήσει τέτοιες

ελάχιστες διαφορές τα τελευταία δυό χρόνια πριν από την ένταξη.

Τώρα, παρατηρούμε διπλάσιες διαφορές επιτοκίων για σημαντικές χώρες όπως η Ιταλία και η Ισπανία, πράγμα που αναιρεί την ίδια την σύγκλιση των οικονομιών. Είναι σαν να έχουμε σε περιβάλλον ευρώ, επιτόκια πεσέτας για την Ισπανία και λιρέτας για την Ιταλία. Δεν μιλάμε για την Ελλάδα, η οποία εδώ και καιρό δουλεύει με επιτόκια δραχμής.

Αν διατηρηθούν επί μακρόν αυτές οι διαφορές επιτοκίων, τα χρέη πλουσίων ευρωπαϊκών χωρών καθίστανται μη βιώσιμα και επιπλέον αλλοιώνονται οι συνθήκες ανταγωνισμού στην ευρωζώνη και δημιουργούνται προϋποθέσεις φυγόκεντρων τάσεων στο περιβάλλον της».

Αντώνης Καρακούσης, “Πόσο κινδυνεύει το ευρώ;”, Το Βήμα, 3/8/2011

Το παρασκήνιο της παγκόσμιας κρίσης: η άποψη ενός ψυχολόγου
«Επειδή αποτελεί παγκόσμιο πιστεύω ότι ο άνθρωπος είναι μόνο όσα γνωρίζει η συνείδηση του, θεωρεί τον εαυτό του άκακο, προσθέτοντας έτσι στην κακοήθεια και την ηλιθιότητα. Δεν αρνείται τα όσα έχουν συμβεί και εξακολουθούν να συμβαίνουν, αλλά είναι πάντα οι «άλλοι» που τα κάνουν.

Είμαι άνθρωπος και μοιράζομαι την ανθρώπινη φύση. Για αυτό είμαι ένοχος μαζί με τους υπόλοιπους και φέρω μέσα μου αναλλοίωτη και ανεξίτηλη την ικανότητα και την τάση να τα επαναλάβω όποτε θελήσω. Ακόμη και αν δεν είμαστε τα όργανα του εγκλήματος, θα είμαστε πάντοτε εν δυνάμει εγκληματίες χάρη στην ανθρώπινη φύση μας. Στην πραγματικότητα μας λείπει μάλλον η κατάλληλη ευκαιρία για να χαθούμε σε μια κολασμένη συμπλοκή. Κανείς δε βρίσκεται έξω από τη μαύρη συλλογική σκιά της ανθρωπότητας.

Το αν το έγκλημα διαπράχθηκε σε προηγούμενες γενιές ή συντελείται σήμερα, παραμένει ένα σύμπτωμα της πανταχού

παρούσας προδιάθεσης και για αυτό καλά θα έκανε κανείς να «σκέφτεται πότε-πότε το κακό», γιατί μόνο ο βλάκας αρνείται μόνιμα τις συνθήκες της ίδιας του της ύπαρξης. Αλήθεια, αυτή η άρνηση είναι ο καλύτερος τρόπος για να γίνει κάποιος όργανο του κακού. Η πραότητα και η αφέλεια βοηθάνε τόσο, όσο και κάποιον που πάσχει από χολέρα.»

Καρλ Γιούνγκ, “Αυτογνωσία και πολιτικές κρίσεις”

Προς ένα διατροφικό ολοκληρωτισμό

Ο νόμος S510 (Food Safety Modernization Act-Νόμος Εκσυγχρονισμού της Διατροφικής Ασφάλειας) σχετικά με την παραγωγή και την ασφάλεια αγροτικών προϊόντων, θέτει τέτοιες προϋποθέσεις και περιορισμούς που καθιστά αδύνατη την αυτόνομη και ανεξάρτητη παραγωγή. Άλλο πολύ επικίνδυνο σημείο του νόμου σχετικά με την ελευθερία των καλλιεργητών, είναι ότι προβλέπεται η F.D.A. να καθορίζει επακριβώς και για κάθε παραγωγική μονάδα τις επιστημονικές μεθόδους, την τεχνολογία και τον τρόπο παραγωγής του προϊόντος, μέσω της δημιουργίας «επιστημονικά τεκμηριωμένων» οδηγιών-πρωτοκόλλων. Ο παραγωγός Μπεν Χιούιτ από το Βέρμοντ σχολιάζει σχετικά με αυτές τις οδηγίες «Το πρώτο που μου έρχεται στο μυαλό είναι η προώθηση των γενετικά μεταλλαγμένων, των ζιζανιοκτόνων, των συντηρητικών και των αντιβιοτικών ως αυξητικού παράγοντα της παραγωγής».

Είναι εμφανές ότι ο «φωτογραφικός» αυτός νόμος αντιτίθεται σε κάθε έννοια ελευθερίας επιβάλλοντας με τρόπο ολοκληρωτικό, όχι μόνο το αν θα είναι δυνατή η παραγωγή, αλλά και το μέγεθός της, τον τρόπο με τον οποίο αυτή θα γίνεται και θα διανέμεται. Αποκλείει τις φυσικές παραδοσιακές μεθόδους καλλιέργειας που στηρίζονται στα οικοσυστήματα ενώ από οικονομικής και κοινωνικής πλευράς, στερεί από τους μικροκαλλιεργητές οποιαδήποτε αυτονομία».

Άρης Καπαράκης “Νόμος S150: Ολοκληρωτικός έλεγχος και επιβολή

για τη μικρομεσαία αγροτική παραγωγή”

Για το μέλλον της δημοκρατίας στην Αμερική

«Συζητείται μια συμφωνία για να αυξηθεί το ανώτατο όριο του ομοσπονδιακού χρέους. Αν έχει θετική έκβαση, πολλοί σχολιαστές θα δηλώσουν ότι αποφεύχθηκε η καταστροφή. Όμως θα κάνουν λάθος.

Διότι η ίδια η συμφωνία, δεδομένης της πληροφόρησης που είναι διαθέσιμη, είναι καταστροφική, και όχι μόνο για τον πρόεδρο Μπαράκ Ομπάμα και για το κόμμα του, θα βλάψει μια οικονομία που ήδη βρίσκεται σε ύφεση. Μην απατάσθε, γινόμαστε μάρτυρες μιας καταστροφής σε πολλά επίπεδα.

Παρόλα αυτά, μακροπρόθεσμα, οι Δημοκρατικοί δεν είναι οι μόνοι χαμένοι. Αυτό για το οποίο δεν επωμίστηκαν τώρα ευθύνες στους Ρεπουμπλικάνους αμφισβητεί ολόκληρο το κυβερνητικό μας σύστημα. Εξάλλου πώς μπορεί να λειτουργήσει η αμερικανική δημοκρατία αν η πολιτική ορίζεται από όποιο κόμμα είναι περισσότερο προετοιμασμένο να φανεί αδίστακτο και να απειλήσει την οικονομική ασφάλεια της χώρας; Και η απάντηση είναι ότι ίσως δεν μπορεί».

Paul Krugman, “Ο αμερικανός πρόεδρος παραδίνεται”, Το Βήμα, 1/8/2011

Πραγματικές και τεχνητές ανάγκες

«Η εξυπηρέτηση των πραγματικών μας αναγκών μπορεί να επιτευχθεί από μια αναγεννημένη πολιτική και οικονομική σκέψη και πρακτική. Η πραγματική ανάγκη πρέπει να ορίζει την κατανάλωση και όχι η τεχνητή ανάγκη που προκύπτει από την διαφήμιση, τους δημιουργούς της μόδας και την ισχυρή τάση μίμησης της αργόσχολης τάξης όπως θα έλεγε ο Veblen Thorstein. Επίσης στις πραγματικές ανάγκες δεν μπορεί να παραβλέπεται η έκφραση της ελευθερίας.

Υπάρχει σαφής ανάγκη να προσεγγίσουμε το υπαρξιακό σημείο της

πολιτικής γιατί είμαστε κοινωνικά, οικολογικά και κοσμολογικά όντα. Οι υπαρξιακές μας ανάγκες και υπαρξιακοί στόχοι απαιτούν μια αντί-Νιτσεϊκή θέληση για δύναμη για την εκπλήρωσή τους. Η ικανοποίηση των υπαρξιακών μας αναγκών μπορεί να επιτευχθεί με την δυναμική της Ρουσσωϊκής θέλησης για το καλό, της γενικής βούλησης».

Γιάννης Ζήσης, “Αλληλέγγυα κοινωνία χωρίς ιδεολογικούς Αδόλφους”

Επιμέλεια: Αλέξανδρος Μπέλεσης
Μέλος της Μ.Κ.Ο. Σόλων
info@solon.org.gr

10 Αυγούστου 2011